

Bibliaóra – 2023. október 03.

Előfohász: „Áldott az Úr, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké! Az egész nép mondja: Ámen! Dicsérjétek az Urat (Zsolt 106,48)!” Ámen.

Ének: 135. zsoltár: „Áldjátok az Úr nevét ...”

Előima: Olyan jó látni együtt drága Urunk a testvéreket, akik azért jönnek, hogy áldott szavad hallják. Olyan jó tapasztalni, hogy a hit ereje az Úr Jézus Krisztusban ma is hat. Olyan jó látni a Te tervedet, hiszen Te azt akarod, hogy minden ember megtérjen és éljen. Add, hogy egész életünk egy nagy prédikáció, biztonyságtétel, evangelizáció legyen, ahol Te állsz, Te uralkodsz, Te építesz és Te szólsz. Hangozzék hát ma is erőteljesen, hogy Te vagy az egyedüli Úr, Te vagy a Megváltó, Te vagy a Szabadító. Mutasd be nekünk ígéreteidben, hogy minden előre mutat, Jézus Krisztusra fókuszál, Aki Dávid Fia, Akiben megkönyörültél ezen a kárhozatos világon. Szentlélek Úristen, tedd teljessé életünket, hogy ez az óra is előbbre vigyen az ismeretben és gazdag kegyelmed még jobb felismerésében. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes IV. könyve 13. fejezet: *„Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Küldj férfiakat, hogy kémleljék ki Kánaán földjét, amelyet majd Izráel fiainak adok. Mindegyik ősi törzsből egy férfit küldjétek, mind tekintélyes ember legyen. Mózes elküldte őket a Párán-pusztából az Úr parancsa szerint. Valamennyien főemberek voltak Izráelben. Név szerint ezek voltak: Rúben törzsből Sammúa, Zakkúr fia. Simeon törzsből Sáfát, Hóri fia. Júda törzsből Káléb, Jefunne fia. Issakár törzsből Jigál, József fia. Efraim törzsből Hóséa, Nún fia. Benjámin törzsből Paltí, Ráfú fia. Zebulon törzsből Gaddiél, Szódi fia. A József törzséhez tartozó Manassé-törzsből Gaddí, Szúszí fia. Dán törzsből Ammiél, Gemallí fia. Ásér törzsből Szetúr, Míkáél fia. Naftáli törzsből Nahbí, Vofszí fia. Gád törzsből Geúél, Máki fia. Így hívták azokat a férfiakat, akiket elküldött Mózes, hogy kémleljék ki az országot. Mózes Hóséát, Nún fiát Józsuénak nevezte el. Amikor elküldte őket Mózes, hogy kémleljék ki Kánaán földjét, ezt mondta nekik: Menjétek itt a Délvidéken át, föl a hegyvidékre. Nézzétek meg, hogy milyen az a föld, és a rajta lakó nép erős-e vagy gyenge, kevés-e vagy sok! Milyen az a föld, amelyen lakik: jó-e vagy rossz? Milyenek a városok, amelyekben lakik: táborfélék vagy megerősített helyek? Milyen a föld: kövér-e vagy sovány, van-e rajta fa vagy nincs? Legyetek bátrak, és hozzatok a föld gyümölcseiből! Akkor éppen az első szőlőfürtök érésének az ideje volt. Elmentek tehát a férfiak, és kikémlelték a földet a Cin-pusztától egészen Rehóbig, a Hamátba vezető útig. A Délvidéken át mentek föl, és Hebrónig jutottak. Anák leszármazottai, Ahíman, Sésaj és Talmaj éltek ott. Hebrón hét évvel korábban épült, mint az egyiptomi Cóan. Amikor eljutottak az Eskól-*

völgyig, lemetszettek ott egy szőlővesszőt egyetlen szőlőfűrttel, amelyet ketten vittek rúdon. Szedtek gránátalmát és fügét is. Azt a helyet Eskól-völgynek nevezték el arról a szőlőfűrtől, amelyet ott metszettek le Izráel fiai. Negyven nap múlva visszatértek az ország kikémléséből. Visszamentek, és megérkeztek Mózeshez, Áronhoz és Izráel fiainak egész közösségéhez a Párán-pusztába, Kádésba. Beszámoltak nekik meg az egész közösségnek, és megmutatták nekik a föld gyümölcseit. Elbeszélésükben ezt mondták neki: Elmentünk arra a földre, ahová küldtél bennünket. Valóban tejjel és mézzel folyó föld az, ilyen a gyümölcse! Csakhogy erős nép lakik azon a földön, a városok falakkal vannak megerősítve, és nagyon nagyok, sőt még Anák leszármazottait is láttuk ott! A Délvidéken Amálék lakik, a hegyvidéken a hettiták, a jebúsziaiak és az emóriaiak laknak, a tenger és a Jordán partján pedig a kánaániak élnek. Bár Káléb csitította a népet, amely Mózes ellen fordult, mert ezt mondta: Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert le tudjuk győzni őket, de azok a férfiak, akik vele mentek, ezt mondták: Nem vonulhatunk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb nálunk! És rossz hírért keltették Izráel fiai között annak a földnek, amelyet kikémléltek, mert ezt mondták: Az a föld, amelyet bejártunk, hogy kikémléljük, olyan föld, amely megemészti lakosait! A nép pedig, amelyet ott láttunk, csupa szálas emberből áll. Sőt láttunk ott óriásokat is, Anák óriás fiait: parányi sáskáknak éreztük magunkat, és ők úgy is tekintettek ránk.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-16.vers: Mózes Istentől kapja a megbízatást, hogy küldjön kémeket az ígért földjére. Az VMóz 1,21 alapján: „*Lásd, Istened, az Úr neked adta ezt a földet. Vonulj hát ellene, és vedd birtokodba, ahogyan meghagyta atyáid Istene, az Úr. Ne félj, és ne rettegj!*” mintha ez a nép kérése lenne. Isten enged az ő kérésüknek. Isten parancsa pedig erre mutat rá: „Magatok miatt, magad miatt küldj el...”, hiszen Isten rendelését már csak be kellene fejezni, az Ő szavára elfoglalni az ígért földjét. A kishitűségnek kell a látás. A kishitűségnek kellene a szemtanúk. A kémkedés pedig egy művészet, ami igazából a megfigyelésből áll. Eredetileg azt jelenti, hogy itt is és ott is mindent szemügyre venni, alaposan megvizsgálni. Ez pedig egész Izráelnek a tevékenysége kell, hogy legyen, épp ezért mind a tizenkét törzsből előállítanak egy tekintélyes embert, akinek a szavára adnak, akiben megbízik a közösség, és azt engedik útjára. A felsorolás egy igen érdekes képet mutat. Józsué nevén kívül, senkinek sincs a nevében benne a bizonyágtéves szava: Jahve. Akinek a nevében indulnak el, az nincs nagyon jelen az életükben. Józsué Efraim törzsből és Káléb Júda törzsből azok, akiknek a neve és emlékezete fennmarad hitük és meggyőződésük miatt. A többiek ilyen formában elvesznek és nevüket nem emlegetik többé.

17-20.vers: A kémek útvonala is adott. Júda deli részétől, Negebből indulnak el, és mindez emelkedővel jár. Emelkedő Egyiptomból Júda földjére. Leszállás Júdából Egyiptomba. A felemelkedést Isten adja. Ő tudja, hogy mit szeretne elérni ennek a népnek az életében. Itt a lehetőség. Itt az alkalom. Felemelkedik Izráel vagy végképp leszáll. Két lelki világ, két lelki sík, ami mögött egyedül a hit világos utakon vezető ösvény. A kémek feladata pedig adott: először is az ott lakó nép kulturális, technikai és katonai felszereltségéről kell meggyőződniük. Tehát a nép fejlettségi szintjét kell megállapítaniuk. Másodsorban a föld minőségét és biztonságát kell gorcsó alá venniük. Biztonságos nem biztonságos? Életképes? Sőt a terméskből gyümölcsöt is hozniuk kellett. A szőlőérés ideje rámutat a gazdag életre. Hiszen ahol szőlő termett, ott nagy ünnepek, békés együttélés jelei mutatkoznak. A szőlő a zsidó apokaliptikában az élet és a bőség szimbóluma. A mennyországban is a szőlőnedű áldott jelenléte az ígéretek beteljesülésére mutat, nem hiába mondta Jézus: *„Bizony mondom nektek, hogy nem iszom többé a szőlőtő terméséből ama napig, amelyen újat iszom az Isten országában (Mt 14,25).”*

21-33. vers: A kémek egészen Kánaán földjéig jutnak. Hamát már arám terület volt. Emellett a kémek egy városközpont körül forogtak. Hebrón. Ahol az ősatya szolgálata kiteljesedett, és ahol a bizonyágtevő Káleb letelepedett élete majd folytatódik (ld. Józ 15,14; Bír 1,10), ott áll a 12 kém. Mintha egy mesében lennénk, ahol óriásokról szólnak a leírás. Az óriások élete áll előttünk. Ezzel a mesével pedig megetetik a népet. Ezzel a mesével megrémisztik a népet. De Kálebet és Józsuét nem lehet eltántorítani. A hitnek a legnagyobb ellensége a félelem. A mai világ is minden hírével az óriásokról azt mutatja, hogyan lehet levenni tekintetünket arról az Úrról, Aki megtart és megőriz. A félelem legyőzi a hitet. Egy olyan nép életét látjuk, amelyik már nem emlékszik vissza Ábrahámra, az ősatyára, akinek hite engedelmesség volt. A város alapjairól is hallunk, hogy hét évvel idősebb mint Cóán. Cóán az a hely volt, ahol Izráel Egyiptomban élt. Még attól is idősebb volt ez a város. Sőt a város még gyümölcsözőbb, több a termése. Ez is egy olyan összehasonlítás, ami a lemondásra utal. Ez nekünk nem jár. Ez a város számunkra elérhetetlen. Tejjel és mézzel folyó föld, de számunkra nem elérhető. Milyen szép is lenne, de nekünk erre nincs felszerelésünk, katonai erőnk. De van Istenünk, és az Ő ígéretei beteljesednek. Kár, hogy az arány hatalmas: tíz a kettőhöz. Milyen hitbeli arányokat mutat a mi közösségünk?

Közének: 227. dicséret: 8. verse: *„Zörgetőnek megnyitattik...”*

Újszövetségi alapige: Apostolok Cselekedetei 13, 13-22.versei: *„Azután Pál és kísérői elhajóztak Páfoszról, és eljutottak a pamfíliai Pergébe; János azonban elvált tőlük, és visszatért Jeruzsálembe. Ők pedig továbbmentek Pergéből, és*

megérkeztek a piszidiai Antiókhiaiba. Itt szombaton elmentek a zsinagógába és leültek. A törvény és a próféták felolvasása után a zsinagóga elöljárói odaküldtek hozzájuk, és azt üzenték nekik: Testvéreink, férfiak, ha van valami buzdító szavatok a néphez, szóljatok! Pál felállt, intett a kezével, és ezt mondta: Izraelita férfiak és ti, istenfélők, halljátok! Ennek a népnek, Izraelnek Istene kiválasztotta atyáinkat, és nagyra tette a népet, amikor jövevények voltak Egyiptom földjén, és hatalmas karjával kivezette őket onnan. Azután közel negyven esztendeig hordozta őket a pusztában. És miután eltörölt hét népet Kánaán földjén, örökségül adta nekik azoknak a földjét. Mindez mintegy négyszázötven évig tartott. Ezután bírakat adott nekik egészen Sámuel prófétáig. Ekkor királyt kértek maguknak, Isten pedig Saul, Kís fiát, a Benjámin törzséből való férfit adta nekik negyven esztendőre. Amikor őt elvetette, Dávidot emelte királyukká, akiről bizonyosságot is tett, és ezt mondta: Megtaláltam Dávidot, Isai fiát, a szívem szerint való férfit, aki teljesíti minden akaratomat."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Pál csoportja újból hajóra száll. Pergében találjuk őket. Most Pál apostol áll az elsők között. Szolgálatot végez, ahogyan kell. Eddig Barnabás állt a sor elején, most már Pál a kezdeményező, Akinek az életébe nagy robajjal érkezett az örömhír a damaszkuszi úton. Barnabás, aki a vigasztalás fia, nagyon nagy tekintélynek örvendett az apostolok között, hiszen Antióchiába küldték az örömhírt hírnökeként. (ld. ApCsel 11,24), de egy csatlakozás szétváláshoz is vezet. Az útitársaink egy időre azok, akik, de azután változnak. Nem a tartalom változik, csak a munkatársak cserélődnek le. Nem a lényeg változik, csak Isten kegyelméből kialakul Pál csoportja és Barnabás munkatársi köre, amelyek egymástól függetlenül ugyanazt hirdetik: „Aki tétlen Krisztus dolgában, az aktív az ördög dolgában!” (Charles Spurgeon) Nem mindenki tudunk együtt dolgozni, nem mindenki kell együtt dolgoznunk, de a lényeg, a tartalom, a lelki batyu nem változhat: JÉZUS ÉL. Krisztus áll a középpontban, sem nem Pál, sem nem Barnabás vagy Márk. Szétválak az útjuk, de nem térnek le az ÚTRÓL. Elválnak útjaik, de nem mondanak búcsút az elhívásuknak, amit Krisztustól nyertek. Van evangelizálni való terület. A föld végső határa széles világ, ahol el kell mondani: „*Térjete meg és higgyetek az evangéliumban (Mk 1,15)!*” Volt elhagyás, volt lecsatlakozás minden időben. Jézusról azt olvassuk: „*Jézus pedig tanítványaiival együtt visszavonult a tengerhez, ahová nagy sokaság követte Galileából, Júdeából...*” A „visszavonult” kifejezés itt azt jelenti, hogy elhagyta, elment, és közben 12 tanítványt hívott el és beszélt nekik az Isten országáról. Isten ugyanis ott és úgy használja fel az embert, ahogyan Ő akarja. Ami valóban megtörténik, abba nyúl bele Isten, nem pedig a művileg kreált „isteni” elgondolásokba, de még a rossz lépéseket is fel tudja használni az evangélium terjedésére. Ezután Pál apostol első szolgálati helyéről és bizonyágtételéről

olvasunk. A zsinagógában nagyon szívélyes és meghitt fogadtatásban van részük, Pisidiai Antióchia nem ellenségként fogadja Pált és társait, hanem igen is áldásos a közösség megélése. Pál apostol odatér be, ahol nagy zsidó közösség él és istentiszteleti alkalmon szól. Sőt barátságos felkérésnek tesz eleget, amikor a testvériség jegyében, bátorításra és vigasztalásra ösztönzik. Nyilván ez a helybeli nyájasság és szelídség jele, amikor szolgálni lehet és kell. Mintha maga az Úr ösztönözné ezzel a hívással: „Szólj, csak szólj, mert én küldelek. Bátoríts és erősíts, mert ezért vagy az én szolgám.” A zsinagógában Pál apostol átveszi a szót és bizony beszédében átszeli azt a szellemtörténetet, amelynek szele a zsidóságon kezdődik. Isten ígéretei először is nekik szólnak. Pál apostol pedig megszólítja a hallgatóságot: Férfiak, testvérek! Egységben látja az igehallgatókat. Tudja, hogy a sorok között ott vannak a keresztyének, a prozeliták és a zsidók. Ez az igazi látás, ez a teljességre nevelés, ez a kölcsönös elfogadás jele. Pál tehát feláll és köszönti a közösséget, majd pedig el kezd beszélni. Zsidók és prozeliták, keresztyének arra vannak fel- és megszólítva, hogy most nagyon őszintén és komolyan gondolkozzanak el Isten ígéretein. Amit ugyanis hallani fognak, az az üdvösség története. Izráelnek Istene nem fogalom, hanem összetartozást feltételez. Isten és választott népét egy lapon kell említeni, mert így van igazán értelme ennek a függő kapcsolatnak. Ábrahámától mindenki részese ennek a történetnek. Ez Istennek az igazi lénye, hogy szeretettel kapcsolódik választottjaihoz. Ez a személyes találkozásnak a végeredménye minden hívő életében. Egy olyan népet alkotunk, ahol Isten a kezdeményező. Isten, Aki a hordanépből választott népet formál Ábrahám, Mózes, Áron, a bírák közösségein keresztül. Kicsoda Ábrahám? Ósatya, Ádám ellentétje. Minden hívő atyja. Ádám az, aki nem hitt az Atyában. Az ő gyermekei egymást ölik, majd Noéban egy nagy világégés következik be. Újból minden a káoszba torkollik, mert az ember a saját ravasz ellenségére hallgatott inkább, mint Istenre. Ábrahám az első, aki rááll Isten minden ígéretére és kijön Háránból. Ábrahám az első, aki hallgat Isten szavára. Isten elmondja neki, hogy előrehaladott korban, de fiút szül a felesége. Benne áldattnak meg a föld nemzetségei. Isten miután látja, hogy Teremtő és teremtettség között minden megromlik, miután szétmorzsolódik és felszámolják a férfi és a nő kapcsolatát, miután tönkre megy a közösség, és bábeli zűrzavarrá formálódik, az Úr azt mondja Abrámnak: „Menj ki földedről!” Újból megkezdődik egy hosszantartó beszélgetés, egy tartalmas folyamat, amely Isten ígéreteibe való belesimulást jelent. Ábrahám egy olyan Istenben hisz, Aki hozzá szól, vele beszél, dialógust teremt, sőt elkötelezi magát mellette, nevet és kommunikál. Ketten beszélnek és közben újtjuk egygé válik. Ez az ígéretetek beteljesedését jelenti. Belesimulni Isten akaratába. Ráállni Isten ígéreteinek gazdag tárházára. Pál összefoglalása tehát egyértelmű: kicsoda az ember, Istennel kommunikáló társ. Ebből a népből lett az a nép, amely József által Egyiptomba került. Egy mondatban Pál apostol összefoglalja József és Mózes történetét, majd ráfókuszál Isten újbóli tettére:

kiválasztásra, cselekvőkéességére, az Egyiptomból való szabadulásra, sőt ez az Úr szeretettel törődik népével, vagyis enni adott neki ott, ahol semmi sem nőtt. Isten támogatta és vezette népét. Sőt Isten népének ellenségeit is kiírtja. A hét kánaáni népet velejéig kiírtja. Ő megajándékozta népét földdel, ígérete: a tejjel és mézzel folyó föld, beteljesedik. A személyes hit látja azt, ami az életben megtörtént és látja benne Isten valódi beavatkozását. Az ígéret földjére való bejutás csak egy része teljeseedik be: az Urat ugyanis nem a föld, hanem népe engedelmissége érdekli. Az Urat a valódi föld érdekli, ami a Hozzá való kötődést jelenti. „Mindenkinek Hozzá térjen!”, ez a lényeg, mert mindnyájan a föld alatt végezzük, ahol már nincs szüksége Istennek az engedelmisségre, hiszen a halottak már nem dicsérik Őt. De ebben is hatalmas ígérete, a legteljesebb szava, testté lett Igéje hangzik: Jézus, Aki Isten, Aki Úr lesz, Aki ajándékként adatik, gyermek születik, és Úrrá és Krisztussá lesz. Ezután következnek a próféták és a királyok. A próféták karizmatikusok. Isten előtt a népet szolgálják. Az Úr üzenetét tolmácsolják. De, amikor a nép királyt kíván, és Sámuel Isten előtt áll, akkor választani kell. Pál szól Saulról, arról törzsről, amelyikből Ő maga is tartozik. De az Úr az engedelmes lelket és megtört szívet szereti és keresi. Aki ellent mond Isten szavának, helyet új királyt választanak. Dávid lesz a választott. Lássuk, lásd meg! Az a történet, Izráel története egy névvel ér véget, amely által üdvözülünk: Jézus. Jézus szabadít meg minket minden bűnünkből. Saul nem engedelmeskedett Isten szavának, de az Úr nem rövidítette meg népét ígéretétől. Jött Dávid. Pál nagy vonalakban, de a teljességre összpontosít. Ez a történet tele van szabadításokkal, hogy rámutasson a Krisztusban megjelent Golgotára, a szenvedésre. Pál prédikációja kilátás az üdvösségre. Épp ezért beszél az Egyiptomból való szabadulásról, a bírák harcairól, Saul, Sámuel és Dávid személyéről, ami Jézusban nyer valóságot, Akit a próféták megjövendöltek. Ha alapoktól fogva evangéliumi szellemű emberek vagyunk, akkor a zsidók kiválasztását és Isten szolgálójának a teljes névsorát nem Keresztelő Jánossal, hanem bizony Ábrahámtól Krisztusig kell látnunk. Az üdvösség pontos útja nagyon fontos felismerés. Ez a mi történetünk is, hiszen mi is ennek a történetnek a részesei vagyunk, amiben üdvösségünk és váltságunk záloga van, hiszen semmitől sem vagyunk különbek, mint Izráel népe, rászorulunk Isten szabadítására.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Maga a béke Ura adjon nektek mindig minden körülmények között békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal (IIThessz 4,16)!” Ámen.

Ének: 509. dicséret 1-5. versei: „Ne jöjjön addig szememre álom...”